

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania J. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...] o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 czerwca 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2004 r., III AUa .../03, Sąd Apelacyjny w [...] zmienił wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 30 grudnia 2002 r., IX U .../02, i oddalił odwołanie J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w [...] z dnia 29 lipca 2002 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wyrok ten kasacją zaskarżył wnioskodawca, który jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego "na konieczności wydania łącznej opinii biegłych, zgodnie z wyrokiem SN z 25.01.2005 r., sygn. UK 149/04".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrok Sądu Najwyższego, na który powołuje się wnioskodawca nie został jeszcze opublikowany, a jest znany tylko z relacji prasowych. W sprawie tej (wyrok z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 149/04) biegli lekarze kilku specjalności stwierdzili u ubezpieczonego różne schorzenia, które samodzielnie nie powodowały niezdolności do pracy. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy odwołał się do utrwalonego orzecnictwa, według którego ocena inwalidztwa (niezdolności do pracy) osoby, u której stwierdzono różnorodne schorzenia wymaga łącznej opinii biegłych lekarzy sądowych, która powinna też uwzględniać wpływ tych schorzeń na zdolność do dotychczasowego zatrudnienia (wyrok z dnia 7 kwietnia 1994 r., II URN 12/94, OSNAPiUS 1994 nr 4, poz. 71; wyrok z dnia 5 marca 1997 r., II UKN 11/97, OSNAPiUS 1997 nr 22, poz. 444; wyrok z dnia 10 czerwca 1997 r., II UKN 156/97, OSNAPiUS 1998 nr 9, poz. 276-notka; uzasadnienie wyroku z dnia 10 lutego 2000 r., II UKN 399/99, OSNAPiUS 2001 nr 15, poz. 497). W rozpoznawanej sprawie taki stan rzeczy nie miał miejsca. Sąd drugiej instancji, wobec rozbieżności w opiniach dwóch biegłych psychiatrów, dopuścił dowód z opinii trzeciego biegłego psychiatry, a następnie oceniając te wszystkie dowody, przychylił do wniosków dwóch z tych opinii. W takiej sytuacji nie było potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii łącznej, a jedynie należało dokonać oceny materiału dowodowego zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., co też Sąd drugiej instancji uczynił.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 1 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącego. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.